

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1MCdo/3/2011
Identifikačné číslo spisu:	2108213073
Dátum vydania rozhodnutia:	14.10.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Janka Cisárová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:2108213073.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne ELASTIK, spol. s r.o., so sídlom v Šelpiciach 252, IČO: 17 642 108, zastúpenej Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Trnave, Hlavná 31, IČO: 36 865 281, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo financií Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 5, IČO: 00 151 742, o náhradu škody, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 36C 95/2008, o dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 27. mája 2009 č. k. 36C 95/2008-348 a rozsudku Krajského súdu v Trnave z 26. januára 2010 sp. zn. 10Co 331/2009, takto

rozhodol:

Mimoriadne dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni v lehote 3 dní náhradu trov konania o mimoriadnom dovolaní vo výške 712 € na účet Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Trnave, Hlavná 31, IČO: 36 865 281.

Odôvodnenie

Okresný súd Trnava rozsudkom z 27. mája 2009 č. k. 36C 95/2008-348 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 152 782,64 € spolu so 14,5 % ročným úrokom z omeškania od 22. septembra 2006 až do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania vo výške 6 885,38 €, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V časti sumy 5 939,86 € súd konanie zastavil. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že žalobkyňa je obchodnou spoločnosťou venujúcou sa dovozu a spracovaniu tovaru (nedenaturovaného etylalkoholu s objemovým alkoholometrickým titrom 80 % vol) z krajín mimo Európskej únie za účelom jeho spracovania a zušľachtenia na prípravok do ostrekovačov. Uviedol, že žalobkyňa svoj nárok na náhradu škody vyvodzovala zo skutočnosti, že v období od 22. septembra 2006 do 14. decembra 2006 túto svoju obchodnú činnosť nemohla vykonávať vlastnou činnosťou v dôsledku nezákonného rozhodnutia štátneho orgánu, pretože Colný úrad Trnava najskôr rozhodnutím z 10. augusta 2006 sp. zn. 30220/2006-5864 udelil povolenie na použitie režimu s hospodárskym dopadom - prepracovanie etanolu pod colným dohľadom (ďalej len „povolenie“), ktoré ale neskôr z vlastného podnetu zrušil rozhodnutím z 22. septembra 2006 č. 38313/2006-5864 a toto zrušujúce rozhodnutie bolo na odvolanie žalobkyne zrušené až rozhodnutím Colného riaditeľstva Slovenskej republiky zo 14.

decembra 2006 č. 43658/2006-1410. Žalobkyňa si uplatňovala náhradu škody: a/ za prepadnutie časti finančnej zábezpeky vo výške 7 748,51 €, poskytnutej Pôdohospodárskej platobnej agentúre, ktorá o prepadnutí zábezpeky rozhodla v dôsledku toho, že žalobkyňa z celkového množstva dovoznej licencie AGRIM (10 000 hl) nedoviezla 6 738,652 hl etylalkoholu, b/ za zmluvné pokuty uhradené spoločnosti Chemtrade KFT vo výške 25 098,53 € a spoločnosti Marpin s.r.o. vo výške 62 741,81 €, v oboch prípadoch za nedodržanie zmluvného záväzku dodať spracovaný tovar a c/ za zvýšené náklady na dopravu a poplatky za spracovanie tovaru v Rakúsku vo výške 57 193,78 €, pretože žalobkyňa počas obdobia zrušenia povolenia nechala ňou dovezený tovar spracovať rakúskou firmou Australco. Z vykonaného dokazovania súd prvého stupňa dospel k záveru, že nároky uplatňované žalobou sú opodstatnené a žalovaná zodpovedá za uplatňované škody, ktoré žalobkyni vznikli v dôsledku nezákonného rozhodnutia štátneho orgánu, pretože pred zrušením povolenia bola žalobkyňa držiteľkou dovoznej licencie a bola aj oprávnená vlastnou činnosťou realizovať spracovateľské operácie tovaru priamo vo svojom podniku v Šelpiciach. V dôsledku zrušenia povolenia na prepracovanie, nemohla túto činnosť vykonávať sama, nevyčerpala dovoznú licenciu, za čo jej prepadla zábezpeka, zaplatila aj zmluvné pokuty za nedodanie spracovaného tovaru zmluvným partnerom a preukázateľne sa zvýšili aj jej náklady na dopravu a o poplatky za spracovanie tovaru inou spoločnosťou. Keďže sa žalovaná s plnením náhrady škody dostala do omeškania, súd priznal žalobkyni aj úroky z omeškania počnúc 22. septembrom 2009, teda dňom vydania nezákonného rozhodnutia o zrušení povolenia. Výrok rozsudku o zastavení konania súd odôvodnil čiastočným späťvzatím žaloby žalobkyňou (§ 96 O.s.p.). O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p.

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalovanej rozsudkom z 26. januára 2010 sp. zn. 10Co 331/2009 rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej vyhovujúcej časti zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť 145 034,13 € spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 21. apríla 2007 až do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovanej taktiež uložil povinnosť v lehote troch dní zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 5 701,09 €. Svoje rozhodnutie odvolací súd odôvodnil tým, že súd prvého stupňa vecne správne rozhodol o danosti nároku žalobkyne na náhradu škody za zaplatené zmluvné pokuty a za zvýšené náklady na prepravu a poplatky za spracovanie tovaru spoločnosťou Australco. Nestotožnil sa však s názorom súdu prvého stupňa o opodstatnenosti nároku žalobkyne na náhradu škody za prepadnutú zábezpeku dovoznej licencie, pretože nezákonné rozhodnutie nebolo toho jedinou príčinou. Taktiež dospel k záveru, že k omeškaniu žalovanej došlo v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka až 21. apríla 2004, teda dňom nasledujúcim po doručení žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, kedy sa žalovaná dozvedela o vzniku škody. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 v spojení s § 224 ods. 1, 2 O.s.p.

Na podnet žalovanej ako účastníčky konania podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) proti rozsudkom oboch nižších súdov mimoriadne dovolanie. Žiadal napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že konanie, v ktorom boli tieto rozhodnutia vydané, je postihnuté inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.), pretože súdy nesprávne a neúplne zistili skutkový stav potrebný pre rozhodnutie vo veci. V tejto súvislosti uviedol, že sa nedostatočne zaoberali tým, že žalobkyňa mohla zabezpečiť a z akých dôvodov nezabezpečila spracovanie tovaru aj prostredníctvom inej tretej osoby, keď aj týmto iným spôsobom mohla naplniť svoje zmluvné záväzky. Zároveň poukázal na to, že žalobkyňa vrátila dovoznú licenciu AGRIM na dovoz tovaru už 2. novembra 2006, pričom v žalobe tvrdí, že jej bola znemožnené nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu spracovávať tovar v období od 22. septembra 2006 až do 14. decembra 2006. Naplnenie tej istej vady konania (§ 243f ods.1 písm. b/ O.s.p.) generálny prokurátor videl taktiež v nedostatočných odôvodneniach súdnych rozhodnutí, ktoré preto označil za nepreskúmateľné.

K mimoriadnemu dovolaniu sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá k jeho použitiu vytýkala, že je v rozpore s princípom právnej istoty a poukázala na to, že žalovaná sama nepodala dovolanie. K argumentu generálneho prokurátora o možnosti zabezpečia spracovania tovaru iným subjektom uviedla, že si nemohla vynucovať spracovanie akéhokoľvek množstva a na požiadanie od iných subjektov, v tejto súvislosti taktiež dodala, že nemá záujem na „deštrukcii svojho „podnikania“. K skoršiemu vráteniu

dovoznej licencie uviedla, že po strate povolenia už nemohla sama spracovávať dovážaný tovar, pričom zdôraznila, že v dôsledku vrátenia dovoznej licencie nie je prerušená príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a uplatňovanou škodou. Rozhodnutia oboch nižších súdov považovala za riadne a presvedčivo odôvodnené.

Žalobca sa k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora nevyjadril. Vyjadril sa až k vyjadreniu žalobkyne k mimoriadnemu dovolaniu, keď uviedol, že žalobkyňa je spoločnosťou, ktorá sa dlhodobo venovala spracovaniu liehu v zahraničí a ktorá aj po strate povolenia mala naďalej možnosť doviesť tovar a na požiadanie ho spracovať v zahraničí. Mala za to, že k nedodržaniu zmluvných záväzkov žalobkyne dodať tovar nedošlo jej zavinením, ale porušením povinnosti žalobkyne predchádzať vzniku škody, resp. jej nečinnosťou.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutia v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie treba odmietnuť.

Podľa § 243e ods. 1 O.s.p. ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f O.s.p.), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie. Podľa § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 O.s.p.).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že systém opravných prostriedkov zakotvený v právnom poriadku zmluvnej strany Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) musí byť v súlade s požiadavkami čl. 6 Dohovoru. ESLP v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát konštatoval porušenie čl. 6 Dohovoru vtedy, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo výlučne z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci oproti právnomu názoru vnútroštátnych súdov, ktoré vec s konečnou platnosťou prerokovali a meritórne rozhodli (porovnaj *Roseltrans proti Rusku* z roku 2005). Opakovane tiež zdôraznil, že v záujme právnej istoty by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať nedotknuté a k ich zrušeniu by malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných väd [viď napríklad *Abdullayev proti Rusku* (rozsudok z roku 2010)], resp. závažných pochybení [viď *Sutyazhnik proti Rusku* (rozsudok z roku 2009)]. Za takú vadu alebo pochybenie však nemožno v žiadnom prípade považovať to, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory.

Zároveň ESLP opakovane dospel - na základe sčasti odlišných úvah - aj k názoru, že k porušeniu čl. 6 Dohovoru dochádza tiež vtedy, ak je právoplatné a záväzné rozhodnutie súdu zrušené v rámci mimoriadneho prieskumu, ktorý presadil taký subjekt odlišný od účastníkov konania, len na úvahe ktorého bolo posúdenie vhodnosti alebo potreby podania mimoriadneho opravného prostriedku iniciujúceho tento mimoriadny prieskum. Inštitút veľmi podobný mimoriadnemu dovolaniu upravenému v Občianskom súdnom poriadku bol predmetom skúmania a následnej kritiky ESLP vo veci *Tripon proti Rumunsku* (rozsudok z roku 2008). V tomto rozhodnutí ESLP konštatoval, že v skúmanom prípade prokurátor nekonal na základe vlastnej iniciatívy, ale konal na základe žiadosti jednej zo strán sporu. ESLP zásah prokurátora do takéhoto súkromnoprávneho súdneho konania označil za priťažujúci faktor, pretože, hoci tento štátny úradník konal na základe podnetu účastníka súdneho konania, podanie mimoriadneho dovolania bolo ponechané výlučne na voľnej úvahe prokurátora. ESLP v danej veci preto dospel k záveru, že zrušenie dotknutého právoplatného a záväzného rozhodnutia porušilo sťažovateľovo právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Aj aktuálne rozhodnutia ESLP z 9. júna 2015 vydané vo veciach proti Slovenskej republike (*DRAFT-OVA, a.s., PSMA, s.r.o. a*

COMPCAR, s.r.o.) pripomínajú význam a obsah princípu rovnosti zbraní a princípu právnej istoty, s ktorými bezprostredne súvisí otázka záväznosti, nezrušiteľnosti a dôveryhodnosti právoplatných súdnych rozhodnutí, ktoré boli napadnuté z iniciatívy generálneho prokurátora vyjadrenej podaním mimoriadneho dovolania.

Uvedené závery EŠLP zohľadnilo aj plénum Ústavného súdu súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Vzhľadom na prípady nejednotnosti senátov ústavného súdu pri riešení otázky prípustnosti mimoriadneho dovolania proti rozhodnutiu súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť a záväznosť, pristúpilo 18. marca 2015 k zjednoteniu rozhodovania senátov ústavného súdu a pod sp. zn. PL.z. 3/2015 prijalo zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Rešpektujúc princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím, zohľadňujúc princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako i výnimočnosť mimoriadneho dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku podávaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky, je jeho prípustnosť v civilnom konaní akceptovateľná za podmienky vyčerpania všetkých zákonom dovolených riadnych, ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré mal účastník konania k dispozícii a ktoré mohol účinne využiť na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov.“

Vyššie uvedené naznačuje, ako tieto súdne orgány (EŠLP a ústavný súd), oprávnené za splnenia určitých predpokladov zrušiť aj rozhodnutie najvyššieho súdu, budú rozhodovať v skutkovo a právne podobných veciach, v ktorých generálny prokurátor podá mimoriadne dovolanie napriek tomu, že mimoriadnemu dovolaniu nepredchádzalo využitie všetkých dostupných riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov účastníkom, ktorý podal podnet na mimoriadne dovolanie.

Doterajšia rozhodovacia prax najvyššieho súdu v obdobných prípadoch sa v zásade riadila stanoviskom Občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 36/2008. Právna veta tohto stanoviska znie: „Podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom nie je podmienené využitím riadneho opravného prostriedku účastníkom konania. Mimoriadnym dovolaním v zmysle ustanovenia § 243e O.s.p. môže generálny prokurátor napadnúť aj právoplatné rozhodnutie súdu prvého stupňa“.

Je zrejmé, že stanovisko R 36/2008 vychádza zo záverov, ktoré v súčasnosti nie sú súladné s vyššie spomenutými rozhodnutiami EŠLP a zjednocujúcim stanoviskom ústavného súdu. Podľa právneho názoru vec prejednávajúceho senátu je tým daný vážny dôvod opätovne sa - a to aj s odstupom času a pri (zatiaľ) nezmenenej právnej úprave - vrátiť k otázke, či snaha presadiť vecnú správnosť a spravodlivosť konečného meritorneho rozhodnutia vynesného v občianskom súdnom konaní bez ohľadu na nezmeniteľnosť a záväznosť súdneho rozhodnutia, ktorá mala určujúci význam pri prijímaní stanoviska R 36/2008, má aj naďalej v plnom rozsahu opodstatnenie vtedy, keď sa mimoriadne dovolanie podáva v prospech účastníka, ktorý sám nevyužil všetky dostupné opravné prostriedky. V preskúmvanej veci sa senát 1 C najvyššieho súdu, ktorý koná a rozhoduje v tejto veci, odchyľuje od stanoviska R 36/2008 s vedomím, že k samotnému „prekonaniu“ tohto stanoviska môže dôjsť iba osobitným procesom predpokladaným v § 21 ods. 3 písm. a/ zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Povinnosť vyčerpať prostriedok nápravy, a to aj v prípade pochybnosti o jeho účinnosti, vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP (Van Oosterwijck proti Belgicku, rozsudok z roku 1980). Účastník konania je povinný vyčerpať všetky dostupné opravné prostriedky až po najvyššiu úroveň do takej miery, do akej je možné rozumne predpokladať, že ten - ktorý opravný prostriedok, oprávnenie podať ktorý účastník má, je (aspoň) potenciálne spôsobilý podstatne ovplyvniť rozhodnutie v merite veci. Osobný názor účastníka konania na účinnosť alebo neúčinnosť konkrétneho riadneho alebo mimoriadneho opravného prostriedku nie je významný. Právomoc vyhodnotiť, či boli využité všetky dostupné opravné prostriedky, náleží ex officio súdu, ktorý rozhoduje o tomto opravnom prostriedku.

Prípustnosť dovolania vymedzuje Občiansky súdny poriadok stanovením jednak určitých objektívnych znakov rozhodnutia [§ 238 O.s.p. (pokiaľ ide o rozsudok odvolacieho súdu) a § 239 O.s.p. (pokiaľ ide o

uznesenie odvolacieho súdu)], jednak objektívnym zadefinovaním závažných procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O.s.p. Vzhľadom na to, že na procesné vady konania taxatívne vymenované v § 237 ods. 1 O.s.p. je dovolací súd povinný prihliadať ex lege (viď § 242 ods. 1 O.s.p.) vždy - teda bez ohľadu na to, či boli alebo neboli v dovolaní namietané, je opodstatnený záver, že v zásade každé dovolanie podané v občianskom súdnom konaní proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (s výnimkou exekučného konania - viď § 237 ods. 2 O.s.p.) otvára priestor pre posúdenie správnosti niektorých aspektov procesného postupu súdu, ktorý vydal dovolaním napadnuté rozhodnutie a tým zároveň dáva určité vyhliadky na úspech dovolateľa v konaní o dovolaní. Každé dovolanie je teda v tomto zmysle potenciálne spôsobilé podstatne ovplyvniť rozhodnutie v merite veci.

Postup účastníka občianskeho súdneho konania, ktorý mal v určitom prípade možnosť napadnúť rozhodnutia súdov odvolaním alebo dovolaním, uvedenú možnosť ale nevyužil, i keď tieto opravné prostriedky mali potenciál podstatne ovplyvniť rozhodnutie súdu, sa prieči zásade „vigilantibus iura scripta sunt“ zdôrazňujúcej procesnú povinnosť účastníka vyvinúť vlastnú aktivitu a iniciatívu tak, aby sám svojimi procesnými úkonmi riadne, včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou sledoval ochranu svojich subjektívnych práv. Pokiaľ účastník konania zostane v naznačenom smere pasívny, je (neskoršia) aktivita generálneho prokurátora vyúsťiaca do podania mimoriadneho dovolania neprípustná a nemôže mať procesné dôsledky predpokladané Občianskym súdnym poriadkom v ustanoveniach § 243e až § 243j O.s.p. Aj ústavný súd už dávnejšie konštatoval, že „ak účastník konania mohol podať dovolanie a neurobil tento procesný úkon, nemá už žiadnu možnosť dosiahnuť podnetom podanie mimoriadneho dovolania“ (viď PL. ÚS 57/99).

V danom prípade prebehlo štandardné dvojstupňové konanie, v ktorom mala žalovaná možnosť realizovať svoje procesné oprávnenia. Zo spisu nevyplýva, že by sama náležite chránila svoje práva a konala dostatočne predvídavo, starostlivo a obozretne. Žalovaná nepodala dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 26. januára 2010 sp. zn. 10Co 331/2009. V zmysle vyššie uvedeného výkladu najvyššieho súdu to znamená, že sama nevyužila dostupný mimoriadny opravný prostriedok, ktorý mala k dispozícii a ktorý bol potenciálne spôsobilý podstatne ovplyvniť rozhodnutie v merite veci. Vzhľadom na pasivitu samotnej žalovanej pri včasnej ochrane jej práv je procesne neprípustná dodatočná aktivita generálneho prokurátora, ku ktorej došlo podaním mimoriadneho dovolania podnecovanej žalovanou.

Z týchto dôvodov najvyšší súd odmietol mimoriadne dovolanie ako procesne neprípustné (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s ustanoveniami § 243b ods. 5 O.s.p. a § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Generálnemu prokurátorovi v konaní o mimoriadnom dovolaní nemôže byť uložená povinnosť nahradiť trovy konania. Povinnosť nahradiť trovy konania v konaní o mimoriadnom dovolaní má ten, kto podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania (viď § 148a ods. 1 a 2 O.s.p.). V predmetnej veci dala podnet na mimoriadne dovolanie žalovaná. Žalobkyňa požiadala o priznanie náhrady trov tohto konania a požadovanú náhradu aj vyčíslila. Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobkyni priznal náhradu trov konania o mimoriadnom dovolaní za jeden úkon právnej služby advokáta, ktorý jej bol poskytnutý vypracovaním vyjadrenia k mimoriadnemu dovolaniu z 8. apríla 2011 (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom do 30. júna 2013, ďalej len „vyhláška“). V danom prípade odmena advokáta predstavovala sumu 712,05 € (§ 10 ods. 1 vyhlášky), dovolací súd však žalobkyni priznal náhradu trov konania len v ňou požadovanej výške 712 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.